

Elefántsimogató

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 25. szám, 2022. június 24.

Valaki kopog az ajtón, idegen, beszél, nem értem, nem otthon vagyok. Mindjárt megyek, felelem magyarul, és most ő is ugyanazt gondolja, amit én az előbb. Lassan átmosom a lábamat, karomat, az arcomat szappannal, belemegy a szemembe, kimosom, de még jobban csíp. Egy kutatás szerint az emberek többsége nem mossa meg a lábát fürdésnél. Nem áll kézre, vagyis lábra a kéz. Újabb dörömbölés, nem tudok jobban sietni. Felsérti a körmöm alatt a flakon nyitója, most az egész utazásom el van rontva.

Sötét van a parton, csak a vizet hallom, ahogy verdesi a sziklákat. Nem tudom, hogy óceán vagy tenger, ezért írok vizet. Ha anyámmal telefonálok, mondom neki, hogy igen, sós a levegő, a tengertől, vagy mi van itt, óceántól. Anyám nem mondja meg, hogy mi van itt, mert ő sem tudja. Lefekszem a kövek közé. Beverem a fejem, erről eszembe jut, amikor az unokaöcsémet pelenkáztam, és nem fogtam már a fejét, hagytam, hogy a parkettába csapódjon, anyám nézett rám, hogy ezt most komolyan gondoltam, vagy nem kéne szólania, mert ennyire buta vagyok, hogy ezt sem tudom. Szólt, de akkor is szólt volna, ha buta lennék. A víz felcsap a talpamig, rajtam van a cipő, de érzem a lökést.